

Ma-ilma sündused enne ja pärast Kristust.

1. Lomisest.

Kui sureb on sinno teub, Jehowa! sa olled neid kõik targaste teinud: ma on sinno pärranduji täis. Laul. 104, 24.

Moses, Israeli-rahwa auwåårt kässangja, annab ommas essimeses ramatus ma-ilma lomisest, temma lõodusist ja lomadest mõnda teadust. Kõik mis on, on Jummalast. „Algmisest lõi Jummal taewa ja ma.“ Agga taewas ja ma ei olnud esistotsast kohhe nenda, kuida tedda nüüd nâme ollewed. Ma olli algmises folle ja tühhi, veel ilma rohho ja pudeta, ilma ellajate ja innimesteta. Nega mõda sai uus ma sedda modi ja illo, mis nüüd temmast immetseleme ja armastame. Moses nimmetab sedda kue páwa tööks, nenda:

Essimesel páwal laskis Jummal pilgast pimmedat kadduda, ja teggi walget. Jummal ütles: sago páaw! ja páaw sai.

Teisel páwal lahutas temma sedda wett, mis tule essewel õilus, sest, mis ma peal, nenda et taewa allust ja pilvi nähti.

Kolmandamal páwal foggus wessi ma peal loikudese, ning sündisid sedda wisi merred, járved ja jöed. Selle läbbi sai muist maad kuivaks maaks, kellest rohto, wõsso ja puid kasvis, mis eddespiddi iggaüks ommast seemnest piddid kassuma ja festma.

Neljandamal páwal nähti ma peal pâikest, kuud ja tähki, aegade, pâiwe ja aastade märajaid. Pâike piddi páwa, ja fu õ-aial walget andma.

Viendamal páwal sündisid ellusad lomad, mis merres ja taewa all ellawad, kalsad ja linnud.

Küendamal páwal lodi ma-ellajad, ni hästi neljajalg sed kui romajad. Agga fölige wimaks lõi Jummal innimest, kedda temma wallitsejaks olli seadnud ülle fölige ma,